

[Rytter.]

har sagt, at det gaar ikke an at forandre noget her uden samtidig at forandre ved det Grundlag, der hedder Skriftlighed og Mundtlighed. Vi er nu gaaet bort fra Skriftlighed, Sagerne bliver forelagt mundtligt, men skal vi have en ny Regel om Genoptagelse, blot ud fra det Hensyn, at Beviserne bedømmes paa en anden Maade, bliver det nødvendigt skriftligt at forklare det, der er fremkommet paa et tidligt Tidspunkt. Det, man lige er gaaet bort fra, vil man altsaa nu ad Omveje vende tilbage til.

Ogsaa dette Spørgsmaal vil jeg bede den højtærede Justitsminister overveje. Jeg tror, at naar vi taler med Professor Hurwitz, vil han sige: Nej, som Forslaget her foreligger, kan jeg ikke gaa ind paa det. Og vende tilbage til nogle af de gamle Regler, som vi nylig har afskaffet, tror jeg ogsaa Justitsministeren vil være ked af.

Der er endnu et enkelt Punkt tilbage, nemlig vedrørende Overgangsbestemmelsen, som ogsaa for mig vilde have været et Argument for, at Lovforslagets Gennemførelse maa udsættes. Den højtærede Justitsminister har i dette Lovforslag ikke sagt et Ord om, for hvilke Sager Loven skal gælde. Der staar, at Loven træder i Kraft den og den Dato, men der staar ikke noget om, at der fra den Dag ogsaa skal behandles tidligere Sager. Det er selvfølgelig ikke noget, som den højtærede Justitsminister har overset, nej, Ministeren har udtrykkeligt gjort opmærksom paa i Folketinget, at han har formet Lovforslaget saaledes, fordi det er et Punkt, der er Genstand for Forhandling, og sagt: Vi kan diskutere i Udvalget, hvad der skal gennemføres her, for hvilke Sager Loven skal gælde eller ikke gælde. Det har Justitsministeren gjort opmærksom paa, men er det sket? Nej, absolut ikke! Man lader Lovforslaget passere, saaledes at hvis det ogsaa passeret det overvejende Ting — det er jo saadan, det hedder: det overvejende, regulerende Ting —, vilde Loven træde i Kraft den og den Dato, men hvilke Sager den skulde omfatte, vidste hverken Justitsministeren eller vi andre.

Jeg vilde have indladt mig meget mere paa Lovforslaget, hvis ikke Ministeren havde været inde paa, at Sagen faar Lov til at vente, og derfor vil disse Spørgsmaal blive taget op. Naar jeg alligevel har dvælet temmelig udførligt derved, saa at endog den højtærede Formand blev lidt ked af at høre paa det, skønt han lyttede med stor Interesse, skyldes det, at jeg nærer det Haab, at den højtærede Justitsminister ved at overveje disse Tanker maaske kan sige

til sig selv: Ja, noget er der om det, han har staaet og talt om deroppe, saa vi kan maaske godt lade Lovforslaget falde helt bort og se, om vi ikke kunde finde andre Udveje til at opnaa det, som Ministeren og jeg er enige om: at Dommere, som ikke opfører sig paa en saadan Maade, som Loven gaar ud fra, dem maa vi optræde over for. Men det samme gælder ogsaa andre Embedsmænd, der optræder paa samme Maade — jeg kunde fristes til at sige, hvad enten det er Statsembedsmænd eller kommunale Embedsmænd.

Stein: Jeg kan slutte mig til de Udtalelser, hvormed den ærede sidste Taler — det ligger jo et Stykke Tid tilbage — indledede sin Tale. Han udtalte sin Tilfredshed med, at den højtærede Justitsminister gennem sine Udtalelser her havde tilkendegivet, at han forstod, at over for dette Forslag var det rimeligt at give fornøden Tid til Overvejelser. Jeg skal da heller ikke for mit Vedkommende forsøge paa at gaa stærkt i Detailler, men vil nøjes med nogle mere almindelige Bemærkninger. Den ærede sidste Taler gik jo ind paa en Række reelle Punkter i det foreliggende Lovforslag; det skal jeg under de foreliggende Omstændigheder ganske lade ligge.

Forslaget tager, som det er sagt, dobbelt Sigte, idet det dels beskæftiger sig med Disciplinærsager mod Dommere, dels drejer sig om Genoptagelse af Straffesager. I begge Tilfælde er Meningen den, at man ønsker at tage Sagerne bort fra de almindelige Domstole ud fra den Betragtning, at disse er bundet af, eller i alt Fald meget let faar Skær af at være bundet af visse kollegiale Hensyn. Man tilsigter da ved den foreslaaede Nyordning større Retssikkerhed, navnlig vel en større Tillid og Tryghed over for Doms magten. En saadan Stræben er naturligvis i sig selv rosværdig, og det skal heller ikke benægtes, at der her — det har den ærede foregaaende Taler ogsaa været inde paa — er Problemer, som kan overvejes, uden at dermed er sagt noget om, hvorvidt den Vej, den højtærede Minister er inde paa med det foreliggende Lovforslag, er just den rette.

Maa jeg gøre en rent formel Bemærkning? Den højtærede Justitsminister betegner i selve Titelen Forslaget som Forslag om Oprettelse af en særlig Appelret. Det forekommer mig ikke at være rigtigt, eller rettere sagt, det forekommer mig at være misvisende. Det, man vil, er jo i Virkeligheden noget helt andet; nemlig skabe en helt ny Instans, en Særdomstol, saaledes som det blev sagt af den ærede sidste Taler, og en Særdomstol, hvis Afgørelser i alt Fald